

לילך גליל

החתול

אנחנו שונאים אותו. הבערנו אש מהעיתון של אתמול. רקפת מעבירה בה אצבע. שום שריר לא זז. אם היינו בגטו, היא היתה שורדת. אני לא, כי אני פחדן. אבל עם רקפת אני לא.

היא מוציאה סנדוויץ' מהתיק, מרחרכת, ומגישה לי אותו. לחם עם שוקולד. אני לא רעב. אמרנו שאנחנו שונאים אותו. אני מחזיר לה את הסנדוויץ' והיא מכניסה אותו בחזרה לתיק. אסור לזרוק.

האש כבתה. האצבע של רקפת אדומה. מה נעשה לו, מה? אני מבטיחה לך שנהרוג אותו, בלי בעיה. אני מהנהן ומוציא סיגריה. רקפת מחכה שאצית אותה בשבילה. היא לוקחת שלוש ומעבירה אלי. אני לוקח שלוש ומחזיר לה. אנחנו מסתכלים במה שנשאר – אפר שחור.

זה מה שנעשה לו, היא אומרת, ואני עושה פוורו ומעיף עם הרגל. כלום לא נשאר. אולי בכל זאת נאכל את הסנדוויץ'. היא מוציאה ונותנת לי חצי. אנחנו לועסים בקול. מעט מאוד שוקולד. אני שונא שמתקמצנים. זה לא היא, זה אבא שלה. כבר אמרנו שאנחנו שונאים אותה.

באה ילדה. מה אתם עושים כאן, תולה את עיניה בשאלה. עופי מכאן. הילדה מסתובבת והולכת. המבט שלה נשאר. מה אנחנו עושים כאן?

בא חתול. רקפת מרימה שתי אבנים וזורקת עליו. החתול לא זז. היא אומרת: מיצי, מיצי, ומושיטה לו את הקשה של החצי-סנדוויץ' שלה. החתול מתקרב לאט. יש לרקפת סבלנות. היא לוקחת אבן גדולה יותר, מכוונת ויורה לעברו. האבן פוגעת לו בראש. החתול מיילל ובורח. גם המבט שלו נשאר. רקפת מסתכלת. שום שריר לא זז.

אנחנו שונאים אותו, היא אומרת. אני עונה לה: מה שתגידי. היא אומרת: תן לי אותו. אני מוציא מהתיק ונותן לה. הוא לא טעון.

החתול בא שוב, כאילו כלום. רקפת משחקת באקדח. שום רמז לא היה כאן בהתחלה, אז מאיפה יכולנו לדעת שזה מה שיקרה. רקפת מרימה ומכוונת. החתול לא זז. תביא את הכדורים. גם אני לא זז. תביא, אני אומרת לך. אני מביא. היא מכניסה כדור. סוגרת. יודעת איך, כי לימדתי אותה. היא מכוונת

שוב אל החתול. אנחנו שונאים אותו. לגמרי שונאים אותו. קמצץ מניאק. האצבע של רקפת על ההדק. עכשיו זה החתול על הכוונת. מחר זה יהיה הוא. רקפת לא יורה. היא מניחה את האקדח על הארץ.

כבר כמעט חושך גמור. הילדה באה שוב. היא מלוכלכת. מה את מסתובבת כאן, לכי. היא לא הולכת, רק עומדת ואומרת: רקפת, אני מכירה אותך. רקפת אומרת: עופי מפה, אמרתי לך. הילדה לא זזה. רקפת מסתכלת על האפר ואז לוקחת מהר את האקדח ומרימה. אמרתי לך לעוף, לא? רקפת מכוונת את האקדח אל הילדה. שום שריר. המבט של הילדה מתרחב. היא לא אומרת יותר שום דבר, רק מסתובבת מהר ועפה. מהר יותר, מהר יותר, בבקשה.

רקפת לא יורה. היא מורידה את היד ומניחה את האקדח בין הרגליים שלה. היד שלה חזקה. את האצבע היא מכניסה לפה וביד השנייה לוקחת את הקשה של הלחם וזורקת רחוק. כבר חושך ומתחיל להיות קר. רקפת אומרת: תביא את הגפרורים. אני מביא. רקפת מדליקה גפרור אחד, שורפת אותו עד שהוא נגמר. אחר כך עוד גפרור. ועוד אחד. היא מדליקה את כולם. גם את הקופסה. עכשיו שום דבר לא נשאר.

צללית כהה מרחוק. זה בטח החתול. הוא מתקרב אל הקשה של הלחם ואוכל אותו. רקפת מרימה את האקדח. אם היא תירה עכשיו, כולם ישמעו. אני מצטמצם בין הכתפיים שלי. אם היינו בגטו, היו מגלים אותנו עכשיו. היא לא יורה. היא מניחה את האקדח ולא זזה. החתול נעלם.

שקט גמור מסביב. חושך וקר. אין לנו אש יותר וגם לא תהיה. רקפת מצמידה את הרגליים שלה. מתחתיה האקדח. אף אחד לא ייגע בה יותר.